

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie P. L.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 14 maja 2024 r.

wniosku obrońcy z urzędu oskarżonego P. L. o uzupełnienie rozstrzygnięcia w

przedmiocie kosztów obrony zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z 13

września 2023 r., IV KO 28/23,

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. (Kancelaria Adwokacka w W.) - obrońcy z urzędu oskarżonego, kwotę 277,20 zł zawierającą 23% podatku VAT tytułem uzupełnienia rozstrzygnięcia o kosztach obrony zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2023 r., IV KO 28/23.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Najwyższego z 13 września 2023 r. wznowiającym postępowanie karne zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 listopada 2018 r., sygn. II AKa 423/18 zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 442,80 zł, w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie wniosku o wznowienie postępowania. W dniu 8 maja 2024 r. do Sądu Najwyższego

wpłynął wniosek obrońcy z urzędu o uzupełnienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony z uwagi na wykazaną niekonstytucyjność ukształtowania wynagrodzenia zasądzonego na rzecz obrońców z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne zasądzane na rzecz obrońców z wyboru, o kwotę 360 zł + VAT, tj. 442,80 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest częściowo zasadny.

Sąd Najwyższy, dzieląc pogląd wyrażony w postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2023 r., I KZP 5/23, uznaje, że różnicowanie stawek wynagrodzenia za tę samą czynność dokonaną przez obrońcę z wyboru i obrońcę z urzędu narusza wzorce konstytucyjne wynikające z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Tym samym rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu jako niezgodne z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa w zakresie stawek za poszczególne czynności nie może być stosowane. Wskazane postanowienie Sądu Najwyższego przewiduje stosowanie wykładni prokonstytucyjnej w wypadku konieczności wydania postanowienia uzupełniającego w przedmiocie kosztów na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. Dlatego, mając na uwadze powyższe wywody należało zasądzić na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 277,20 zł (720 zł – 442,80 zł) jako uzupełnienie już przyznanego wynagrodzenia, którego stawkę podstawową określa § 11 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Rozporządzenie to nie przewiduje podwyższenia stawki o kwotę podatku VAT, jak to ma miejsce w § 4 ust. Rozporządzenia z 2016 r. To oznacza, że stosując przepisy rozporządzenia z 2015 r. o kosztach adwokackich należnych pełnomocnikom z wyboru, sąd przyznaje wynagrodzenie w stawce (brutto) przewidzianej w odpowiednim paragrafie. Podnieść również należało, że podwyższenie określonej stawki wynagrodzenia adwokata o stawkę podatku VAT skutkowałoby z kolei różnicowaniem stawek wynagrodzenia, tym razem na niekorzyść adwokatów

działających z wyboru, którzy także mogą być płatnikami VAT (tak trafnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24 stycznia 2024 r., II KK 400/23).

Z tych względów postanowiono jak na wstępie

[SOP]

[ms]

(r.g.)